

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o świadczeniu kryzysowym.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Adriana Zandberga.

(-) Rafał Adamczyk; (-) Magdalena Biejat; (-) Wiesław Buż; (-) Marek Dyduch; (-) Agnieszka Dziemianowicz-Bąk; (-) Monika Falej; (-) Krzysztof Gawkowski; (-) Maciej Gdula; (-) Hanna Gill-Piątek; (-) Arkadiusz Iwaniak; (-) Maciej Konieczny; (-) Maciej Kopiec; (-) Katarzyna Kotula; (-) Katarzyna Kretkowska; (-) Paweł Krutul; (-) Marcin Kulasek; (-) Robert Kwiatkowski; (-) Beata Maciejewska; (-) Paulina Matysiak; (-) Wanda Nowicka; (-) Robert Obaz; (-) Monika Pawłowska; (-) Małgorzata Prokop-Paczkowska; (-) Andrzej Rozenek; (-) Joanna Scheuring-Wielgus; (-) Wiesław Szczepański; (-) Krzysztof Śmiszek; (-) Tadeusz Tomaszewski; (-) Tomasz Trela; (-) Dariusz Wieczorek; (-) Zdzisław Wolski; (-) Bogusław Wontor; (-) Adrian Zandberg.

USTAWA

z dnia ... 2020 r.

o świadczeniu kryzysowym¹

Art. 1. Ustawa reguluje formy wsparcia osób ponoszących negatywne konsekwencje ekonomiczne wynikające z rozprzestrzeniania się choroby COVID-19 oraz z odrębnych przepisów mających na celu zapobieganie, przeciwdziałanie i zwalczanie zakażeń wirusem SARS-CoV-2.

Art. 2. Ilekroć mowa w ustawie o:

- 1) staroście – rozumie się przez to starostę właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby fizycznej, o której mowa w art. 3;
- 2) świadczeniu kryzysowym – rozumie się przez to świadczenie w celu przeciwdziałania negatywnym konsekwencjom ekonomicznym z powodu COVID-19;
- 3) świadczeniobiorcy – rozumie się przez to osobę fizyczną, która uzyskała prawo do świadczenia kryzysowego.

Art. 3. 1. Osobie:

- 1) bezrobotnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2019 r. poz. 1482, z późn. zm.) lub
- 2) która po 1 marca 2020 roku złożyła wniosek o zawieszenie lub wykreślenie działalności gospodarczej z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub

¹ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

- 3) której przychód uzyskany:
- a) w marcu 2020 roku lub
 - b) w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku, o którym mowa w art. 4, lub
 - c) w dowolnym miesiącu przypadającym między miesiącami, o których mowa w lit. a i b,
- był o co najmniej 20% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc i nie był wyższy od minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2018 r. poz. 2177, z 2019 r. poz. 1564)

– przysługuje świadczenie kryzysowe.

2. Świadczenie kryzysowe przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) obywatelami innych państw posiadającymi prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 4. 1. Ustalenie prawa do świadczenia kryzysowego następuje na wniosek osoby, o której mowa w art. 3, składany do starosty.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera oświadczenie potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w art. 3.

3. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w ust. 1, oraz dokumenty niezbędne do ustalenia prawa do świadczenia kryzysowego, mając na względzie maksymalne uproszczenie formularza.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może być złożony w formie dokumentu papierowego albo elektronicznego opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.

5. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Art. 5. 1. Świadczeniobiorca uzyskuje prawo do świadczenia kryzysowego w chwili złożenia wniosku, o którym mowa w art. 4.

2. Starosta w terminie 7 dni od otrzymania wniosku, przeprowadza postępowanie sprawdzające prawdziwość oświadczenia o spełnieniu warunków, o których mowa w art. 3.

3. Jeżeli starosta nie zakończy postępowania mimo upływu terminu, o którym mowa w ust. 2, uznaje się oświadczenie za prawdziwe.

4. Minister właściwy do spraw pracy określi w drodze rozporządzenia zasad i trybu postępowania, o którym mowa w ust. 2, mając na względzie zasadę wnikliwości, szybkości i prostoty postępowania.

Art. 6. 1. Świadczenie kryzysowe pobiera się przez okres 3 miesięcy.

2. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, określić dłuższy okres pobierania świadczenia kryzysowego niż wskazany w ust. 1, mając na względzie bieżącą sytuację na rynku pracy, jednak nie dłuższy niż 6 miesięcy.

Art. 7. 1. Świadczenie kryzysowe wypłaca się w okresach miesięcznych, do 10 dnia każdego miesiąca.

2. Miesięczna kwota świadczenia kryzysowego wynosi 80% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2018 r. poz. 2177, z 2019 r. poz. 1564).

Art. 8. 1. Starosta wypłaca świadczenie kryzysowe nie później niż 14 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 4.

2. Wypłata świadczenia kryzysowego następuje w formie bezgotówkowej na wskazany rachunek płatniczy osoby uprawnionej prowadzony w kraju lub wydany w kraju instrument płatniczy w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2019 r. poz. 659, z późn. zm.).

3. Ze świadczenia kryzysowego nie dokonuje się potrąceń i egzekucji.

Art. 9 1. Ustalenie prawa do świadczenia kryzysowego nie wymaga wydania decyzji.

2. Jeżeli wnioskodawca wskazał we wniosku adres poczty elektronicznej, starosta przesyła informację o ustaleniu prawa do świadczenia kryzysowego na wskazany adres poczty elektronicznej. W przypadku gdy wnioskodawca nie wskazał adresu poczty elektronicznej, starosta, odbierając wniosek od wnioskodawcy, informuje go o możliwości odebrania od tej instytucji informacji o ustaleniu prawa do świadczenia kryzysowego.

3. Nieodebranie informacji o ustaleniu prawa do świadczenia kryzysowego nie wstrzymuje wypłaty tego świadczenia.

Art. 10. 1. Odebranie prawa do świadczenia kryzysowego następuje w drodze decyzji po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego, o którym mowa w art. 5 ust. 2.

2. Od decyzji o odebraniu prawa do świadczenia kryzysowego, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.) dla odwołania od decyzji organu rentowego.

3. Jeżeli starosta uzna odwołanie za słuszne, uchyla decyzję niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia wniesienia odwołania. W tym wypadku odwołaniu nie nadaje się dalszego biegu.

.4. Jeżeli odwołanie nie zostało uwzględnione, starosta przekazuje niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia wniesienia odwołania, odwołanie do sądu wraz z aktami sprawy i odpowiedzią.

Art. 11. W przypadku pobrania nienależnego świadczenia kryzysowego art. 76 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2019 r. poz. 1482, z późn. zm.) stosuje się odpowiednio.

Art. 12. 1. W przypadku zbiegu praw do świadczenia kryzysowego i:

- 1) świadczenia gwarantowanego, o którym mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2019 r. poz. 1482, z późn. zm.),
- 2) okresowego świadczenia gwarantowanego dla bezrobotnego bez prawa do świadczenia gwarantowanego, o którym mowa w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1507, z późn. zm.), lub
- 3) świadczenia postojowego, o którym mowa w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 374, z późn. zm.)

– w danym miesiącu przysługuje wyłącznie jedno ze wskazanych świadczeń.

2. W przypadku zbiegu praw do świadczenia kryzysowego i świadczenia gwarantowanego, w danym miesiącu wypłaca się wyższe ze świadczeń.

Art. 13. 1. Świadczenie kryzysowe wypłacane jest ze środków Funduszu Pracy.

2. Fundusz Pracy w 2020 roku otrzymuje dotację celową na finansowanie zadań wynikających z przepisów niniejszej ustawy. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przyznania dotacji, mając na względzie pełne pokrycie kosztów związanych z wykonaniem niniejszej ustawy.

Art. 14. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1387, z późn. zm.²) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 21 ust. 1 po pkt 9a dodaje się pkt 9b w brzmieniu:
„9b) świadczenie kryzysowe wypłacane na podstawie ustawy o świadczeniu kryzysowym;”;
- 2) po art. 52u dodaje się art. 52v w brzmieniu:
„Art. 52v. Zwalnia się od podatku dochodowego kwotę świadczenia kryzysowego, o którym mowa w ustawie o świadczeniu kryzysowym.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1507, 1622, 1690, 1818, 2473) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się użyte w przepisach ustawy w różnej liczbie i różnym przypadku wyrazy „zasilek okresowy” i zastępuje się je użytymi w odpowiedniej liczbie i odpowiednim przypadku wyrazami „okresowe świadczenie gwarantowane”;
- 2) w art. 8 ust. 1 wyrazy „z zastrzeżeniem art. 40, art. 41, art. 53a i art. 91” zastępuje się wyrazami z zastrzeżeniem „art. 38a, art. 40, art. 41, art. 53a i art. 91”;
- 3) po art. 38 dodaje się art. 38a w brzmieniu:
„Art. 38a. 1. W stanie zagrożenia epidemicznego, stanie epidemii, stanie klęski żywiołowej, stanie wyjątkowym i stanie wojennym na terenie, na którym stan został ogłoszony, okresowe świadczenie gwarantowane przysługuje także bezrobotnemu bez prawa do świadczenia gwarantowanego przewidzianego w art. 71 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.z 2019 r. poz. 1507, 1622, 1690, 1818, 2473), który:
 - 1) utracił prawo do świadczenia gwarantowanego z powodu upływu okresu pobierania świadczenia, o którym mowa w art. 73 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy;
 - albo

² Zmiany w tekście jednolitym: Dz. U. z 2019 r. poz. 1394, 1622, 1835, 1726, 1978, 2166, 2200, 2473, 2126, 2244, 1018, 1358, 1495, 1649, 1818, 1834, 1835, 2200; z 2020 r. poz. 179, 183, 284, 568)

2) w okresie 24 miesięcy bezpośrednio poprzedzających dzień zarejestrowania, łącznie przez okres co najmniej 365 dni, wykonywał pracę zarobkową w Rzeczypospolitej Polskiej, inną niż wymienioną w art. 71 ust. 1 pkt 2, i osiągał z tego tytułu dochód w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę.

2. Okresowe świadczenie gwarantowane, o którym mowa w ust. 1, przysługuje w wysokości 75% świadczenia gwarantowanego. Art. 72 ust. 2-5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stosuje się odpowiednio.

3. Do okresowego zasiłku gwarantowanego, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 41 pkt 2.”;

4) w art. 40 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zasiłek celowy może być przyznany także osobie albo rodzinie, które poniosły straty w wyniku klęski żywiołowej lub ekologicznej, epidemii, izolacji, kwarantanny, wprowadzenia stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego lub stanu wojennego.”;

5) w art. 41 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Szczególnie uzasadnionym przypadkiem, o którym mowa w ust. 1, jest w szczególności niezaspokojenie pilnej potrzeby życiowej wywołane utratą dochodu w wyniku klęski żywiołowej lub ekologicznej, epidemii, izolacji, kwarantanny, wprowadzenia stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego lub stanu wojennego.”.

6) w art. 115 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jednostka samorządu terytorialnego otrzymuje dotację celową z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych z zakresu pomocy społecznej, których koszty wykonywania istotnie wzrosły w danej jednostce samorządu terytorialnego w związku z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego lub stanu wojennego.”.

Art. 16. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2019 r. poz. 1482, 1622, 1818, 2473; z 2020 r. poz. 278) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się użyte w przepisach ustawy w różnej liczbie i różnym przypadku wyrazy „zasiłek dla bezrobotnych” i zastępuje się je użytymi w odpowiedniej liczbie i odpowiednim przypadku wyrazami „świadczenie gwarantowane”;
- 2) skreśla się użyty bez bliższego określenia w przepisach ustawy w różnej liczbie i różnym przypadku wyraz „zasiłek” i zastępuje się go użytymi w odpowiedniej liczbie i odpowiednim przypadku wyrazami „świadczenie gwarantowane”;
- 3) w art. 2 w ust. 1:
 - a) dodaje się pkt 38a w brzmieniu:

„38a) średniorocznym wskaźniku cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem – oznacza to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem ustalany na podstawie komunikatów Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego i ogłaszany w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, na podstawie art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;”,
 - b) skreśla się pkt 41;
- 4) w art. 33 w ust. 4:
 - a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) odmówił co najmniej trzykrotnie bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy lub innej formy pomocy określonej w ustawie lub poddania się badaniom lekarskim lub psychologicznym, mającym na celu ustalenie zdolności do pracy lub udziału w innej formie pomocy określonej w ustawie; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od dnia odmowy na okres 180 dni w przypadku trzeciej i każdej kolejnej odmowy;”,
 - b) w pkt 8 po wyrazach „po skierowaniu” dodaje się wyrazy „co najmniej trzykrotnie”;
- 5) po art. 42 dodaje się art. 42a w brzmieniu:

„Art. 42a. 1. W stanie zagrożenia epidemicznego, stanie epidemii, stanie klęski żywiołowej, stanie wyjątkowym i stanie wojennym na terenie, na którym stan został ogłoszony, bezrobotnemu, który w okresie bezpośrednio poprzedzającym dzień zarejestrowania podjął lub kontynuował odpłatne kształcenie w szkole dla dorosłych, w branżowej szkole II stopnia, szkole policealnej, w szkole wyższej, w tym na studiach podyplomowych, starosta może przyznać w drodze decyzji administracyjnej dofinansowanie kształcenia do kwoty 75% opłaty z tytułu kształcenia należnej za okres posiadania statusu bezrobotnego, jednak nie więcej niż 300% przeciętnego wynagrodzenia i nie dłużej niż do planowanego terminu ukończenia kształcenia.

2. W przypadku przerwania kształcenia z winy uczestnika, kwota dofinansowania podlega zwrotowi.

3. Dofinansowanie pokrywane jest ze środków Funduszu Pracy.”;

6) w art. 52 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Bezrobotnemu w okresie odbywania stażu przysługuje stypendium w wysokości 75% minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dniu wypłaty stypendium, wypłacane przez starostę; przepisy art. 41 ust. 6 oraz art. 80 stosuje się odpowiednio. Za okres, za który przysługuje stypendium, świadczenie gwarantowane nie przysługuje.”;

7) w art. 53j w ust. 3 wyrazy „na zasadach określonych w art. 72 ust. 6” zastępuje się wyrazami „z dniem 1 czerwca o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku. Nie dokonuje się waloryzacji, w przypadku gdy średnioroczny poziom cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem nie zmienił się lub uległ zmniejszeniu”;

8) w art. 66l w ust. 7 wyrazy „na zasadach określonych w art. 72 ust. 6” zastępuje się wyrazami „z dniem 1 czerwca o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku. Nie dokonuje się waloryzacji, w przypadku gdy średnioroczny poziom cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem nie zmienił się lub uległ zmniejszeniu”;

9) w art. 71:

a) w ust. 1 w pkt 2:

- we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „18 miesięcy” zastępuje się wyrazami „24 miesięcy”,
 - lit. a otrzymuje brzmienie:
 - „a) był zatrudniony i osiągał wynagrodzenie w kwocie co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę, od którego istnieje obowiązek opłacania składki na Fundusz Pracy, z zastrzeżeniem art. 104a–105,”,
- b) w ust. 2 w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10-11 w brzmieniu:
- c) „10) pobierania świadczenia postojowego, o którym mowa w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 374, z późn. zm.);
- 11) pobierania świadczenia kryzysowego, o którym mowa w ustawie o świadczeniu kryzysowym.”;
- d) w ust. 3 wyrazy „18 miesięcy” zastępuje się wyrazami „24 miesięcy”;
- e) w ust. 4 wyrazy „18 miesięcy” zastępuje się wyrazami „24 miesięcy”;
- 10) w art. 72:
- a) ust. 1-3 otrzymują brzmienie:
- „1. Wysokość świadczenia gwarantowanego wynosi 50% ostatnio pobieranego wynagrodzenia, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Wysokość świadczenia gwarantowanego, o której mowa w ust. 1, nie może być:
- 1) niższa niż 70% minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego na dzień wypłaty świadczenia gwarantowanego,
 - 2) wyższa niż 50% przeciętnego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym dzień wypłaty świadczenia gwarantowanego.
3. Bezrobotnemu, którego okres uprawniający do świadczenia gwarantowanego wynosi co najmniej 20 lat, przysługuje świadczenie gwarantowane w wysokości 120% kwoty świadczenia gwarantowanego określonego w ust. 1, nie wyższej jednak niż 60% przeciętnego wynagrodzenia

- w kwartale poprzedzającym dzień wypłaty świadczenia.”;
- b) skreśla się ust. 6-9;
- 11) w art. 73:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Okres pobierania świadczenia gwarantowanego wynosi 730 dni.”;
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego lub stanu wojennego, okres pobierania świadczenia gwarantowanego, o którym mowa w ust. 1, ulega przedłużeniu o czas obowiązywania tych stanów.”;
- 12) w art. 73a w ust. 3 wyrazy „na zasadach określonych w art. 72 ust. 6” zastępuje się wyrazami „z dniem 1 czerwca o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku. Nie dokonuje się waloryzacji, w przypadku gdy średnioroczny poziom cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem nie zmienił się lub uległ zmniejszeniu”;
- 13) w art. 75:
- a) w ust. 1
- w pkt 1 po wyrazie „odmówił” dodaje się wyrazy „co najmniej trzykrotnie”,
 - w pkt 1a po wyrazach „po skierowaniu” dodaje się wyrazy „co najmniej trzykrotnie”,
 - uchyla się pkt 2,
- b) w ust. 2 w pkt 2 skreśla się wyrazy „2 i”.

Art. 17. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1373, 1394, 1590, 1694, 1726, 1905, 2497) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 66 w ust. 1 po pkt 24a dodaje się pkt 24b w brzmieniu:
- „24b) osoby pobierające świadczenie kryzysowe, o którym mowa w ustawie o świadczeniu kryzysowym, niepodlegające obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z innego tytułu;”;

- 2) w art. 73 po pkt 7a dodaje się pkt 7b w brzmieniu:
„7b) osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 24b, obejmuje okres od dnia przyznania świadczenia kryzysowego do dnia utraty prawa do jego pobierania;”;
- 3) w art. 81 w ust. 8 po pkt 5a dodaje się pkt 5b w brzmieniu:
„5b) osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 24b, jest kwota odpowiadająca wysokości pobieranego świadczenia kryzysowego;”;
- 4) w art. 86 w ust. 1 po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:
„7a) osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 24b, opłaca właściwy starosta;”.

Art. 18. Przepisy art. 12 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy przed dniem wejścia w życie niniejszych ustawy osobie bezrobotnej przysługiwało prawo do zasiłku dla bezrobotnych.

Art. 19. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 maja 2020 roku.

Uzasadnienie

1. Potrzeba i cel uchwalenia ustawy

Pandemia choroby COVID-19 wywołanej przez koronawirusa SARS-CoV-2 oraz podejmowane przez władze publiczne dotkniętych nią krajów działania prewencyjne, ograniczające rozprzestrzenianie się wirusa, niosą za sobą poważne skutki społeczno-gospodarcze. Jednym z nich jest wzrost stopy bezrobocia, która, według różnych szacunków, wzrośnie do końca 2020 roku o od kilku do kilkunastu punktów procentowych. Jednocześnie w obowiązującym stanie prawnym zasiłki dla bezrobotnych oraz zasiłki okresowe są bardzo niskie, dostęp do nich jest ograniczony (w końcu IV kwartału 2019 r. prawa do zasiłku dla bezrobotnych nie posiadało 83,6% zarejestrowanych bezrobotnych) i przysługują relatywnie krótko.

Projektodawcy stoją na stanowisku, że system świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych od wielu lat wymaga przebudowy – tak by świadczenia te zaczęły pełnić funkcję kompensacyjną i w bardziej zadowalającym stopniu realizowały funkcję alimentacyjną, a dostęp do nich był szerszy niż dotychczas. Pandemia COVID-19 uwidoczniła tę konieczność w sposób szczególny. W obliczu kryzysu epidemicznego i wywołanego nim kryzysu gospodarczego nie można dopuścić do radykalnego ubożenia polskich gospodarstw domowych.

2. Projektowane rozwiązania

Świadczenia pieniężne dla bezrobotnych mogą pełnić zróżnicowane funkcje: alimentacyjną, motywacyjną i kompensacyjną. W obowiązującym stanie prawnym zasiłki dla bezrobotnych oraz zasiłki okresowe, o które mogą się oni ubiegać, realizują funkcję alimentacyjną oraz motywacyjną. W założeniu bowiem służą one dostarczeniu bezrobotnym środków utrzymania na minimalnym poziomie oraz zachęcają bezrobotnego do aktywnego poszukiwania pracy. Zasiłek dla bezrobotnych i zasiłek okresowy są bardzo niskie, ich wysokości nie powiązano z uprzednio otrzymywanym wynagrodzeniem, a czas, przez który przysługuje zasiłek dla bezrobotnych, jest relatywnie krótki. Taka konstrukcja świadczeń pieniężnych nie wywoływała poważnych

problemów społecznych w okresach koniunktury, w których wskaźnik bezrobocia zbliża się do tzw. bezrobocia naturalnego. W takiej sytuacji ekonomicznej można bowiem przyjmować, że bezrobocie jest stanem krótkotrwałym (choć, według danych GUS, w IV kwartale 2019 r. 14,7% zarejestrowanych bezrobotnych pozostawało bez pracy przez od 12 do 24 miesięcy, a aż 23,2% – powyżej 24 miesięcy), a przeciętny bezrobotny ma możliwości szybkiej poprawy swojej sytuacji ekonomicznej przez podjęcie zatrudnienia.

Założeń tych z pewnością nie da się utrzymać w warunkach kryzysu ekonomicznego, wywołanego przez czynnik zewnętrzny, niezależny od aktorów rynku pracy, o trudnej do przewidzenia długości i skali, którego charakter eliminuje możliwość rzeczywistego poszukiwania zatrudnienia na otwartym rynku pracy. Z taką sytuacją mamy do czynienia w wyniku wprowadzenia stanów nadzwyczajnych oraz zbliżonych do nich stanów prawnych: zagrożenia epidemicznego i epidemii. Z tych powodów niezbędna jest zmiana konstrukcji świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych. W warunkach, w których poszukiwanie i znalezienie zatrudnienia jest z przyczyn prawnych, zdrowotnych i ekonomicznych daleko utrudnione lub niemożliwe, świadczenia te nie mogą pełnić funkcji motywacyjnej, a powinny być skoncentrowane na funkcji kompensacyjnej, czyli prowadzić do zastąpienia utraconego przez bezrobotnego dochodu przez cały okres, w którym poszukiwanie pracy nie jest możliwe lub jest bardzo utrudnione. Projektowane rozwiązania podporządkowane są tak sformułowanej koncepcji regulacyjnej. Jednocześnie, z uwagi na potrzebę objęcia wsparciem możliwie szerokiej grupy osób pozbawionych pracy, proponuje się wprowadzić dodatkowe świadczenie pieniężne na czas początkowej fazy kryzysu – świadczenie kryzysowe.

Proponuje się, aby konstrukcja świadczenia kryzysowego była maksymalnie uproszczona: osoba spełniająca jeden z warunków, o których mowa w art. 3 ust. 1 projektu ustawy nabywa prawo do świadczenia kryzysowego w wysokości 80% minimalnego wynagrodzenia za pracę. Organ administracji publicznej – w tym przypadku starosta – nie przeprowadza według przedstawionej konstrukcji postępowania w celu wydawania decyzji, lecz postępowanie sprawdzające, które może skutkować odebraniem prawa do świadczenia. Szczególne rozwiązania są konieczne ze względu na niespotykaną wcześniej sytuację społeczno-gospodarczą.

Projekt przewiduje, że dotychczasowe świadczenia pieniężne dla bezrobotnych: zasiłek dla bezrobotnych oraz zasiłek okresowy będą nosić odpowiednio nazwy „świadczenie gwarantowane” oraz „okresowe świadczenie gwarantowane”. Słowo „zasiłek” ma bowiem negatywne, stygmatyzujące zabarwienie znaczeniowe i jego używanie może powodować po stronie osób uprawnionych do tych świadczeń niechęć do korzystania z nich i poczucie wstydu. Tymczasem nazwy „świadczenie gwarantowane” i „okresowe świadczenie gwarantowane” mają neutralny kontekst znaczeniowy, a jednocześnie bardziej odpowiadają przyjętej w projektowanej ustawie funkcji kompensacyjnej świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych.

Projekt zakłada istotne podwyższenie wysokości świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych i rozluźnienie uprawniających do nich kryteriów. Umożliwi to realizację ich funkcji kompensacyjnej, tj. zastąpienia utraconego przez bezrobotnego dochodu z pracy. W świetle projektu wysokość świadczenia gwarantowanego wynosi 50% ostatnio pobieranego wynagrodzenia, przy czym nie może być ona niższa niż 70% minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego na dzień wypłaty świadczenia gwarantowanego i wyższa niż 50% przeciętnego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym tę datę. Powiązanie wysokości świadczenia pieniężnego dla bezrobotnych z wysokością ostatniego wynagrodzenia jest rozwiązaniem występującym w wielu krajach. Może ono być więc traktowane jako modelowe. Wprowadzenie maksymalnej i minimalnej wysokości świadczenia gwarantowanego zabezpiecza jego funkcję alimentacyjną i racjonalizuje wydatki ze środków publicznych przeznaczone na finansowanie tego świadczenia. Dodatkowo, projekt przewiduje szczególne rozwiązania dotyczące wysokości okresowego świadczenia gwarantowanego w stanie zagrożenia epidemicznego, stanie epidemii, stanie klęski żywiołowej, stanie wyjątkowym i stanie wojennym. W obowiązującym stanie prawnym zasiłek okresowy jest bardzo niski (od 20 do kilkuset złotych). Projekt zakłada, że bezrobotni, którzy są uprawnieni do okresowego świadczenia gwarantowanego, otrzymają je w wysokości 75% świadczenia gwarantowanego, ustalonego na właściwych dla niego zasadach. Taka, niższa w stosunku do świadczenia gwarantowanego, wysokość okresowego świadczenia gwarantowanego wynika z faktu, że przysługuje ono bezrobotnym długotrwale lub takim, których uprzednie

zatrudnienie nie wiązało się z obowiązkiem odprowadzania składek na Fundusz Pracy, czyli brał udziału w gromadzeniu środków na świadczenia dla bezrobotnych.

Projekt zakłada ponadto rozszerzenie w stanie zagrożenia epidemicznego, stanie epidemii, stanie klęski żywiołowej, stanie wyjątkowym i stanie wojennym kręgu osób uprawnionych do świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych. W świetle projektu okresowe świadczenie gwarantowane przysługuje także bezrobotnemu bez prawa do świadczenia gwarantowanego, który albo utracił je w jednym z wymienionych stanów z powodu upływu terminu, w którym ono przysługiwało, albo nie nabył do niego prawa z powodu charakteru działalności zarobkowej, którą wykonywał przed zarejestrowaniem się.

Projektowana ustawa przewiduje wzrost stypendium przysługującego bezrobotnym w okresie odbywania stażu. W założeniu projektodawcy stypendium będzie przysługiwało w wysokości 75% minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dniu wypłaty stypendium. Obecnie stypendium to wynosi 120% zasiłku dla bezrobotnych i jest to kwota, która nie pozwala na samodzielne utrzymanie się, a w konsekwencji – nie odpowiada charakterowi stypendium jako świadczenia zastępującego wynagrodzenie za wykonywaną pracę o wartości ekonomicznej.

Projekt przewiduje szczególny, ograniczony do stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego i stanu wojennego instrument umożliwiający bezrobotnym kontynuowanie płatnego kształcenia, które – z powodu pogorszenia sytuacji ekonomicznej – mogłoby przerwać. Zgodnie z projektowaną ustawą w tych okresach bezrobotni mogą otrzymać na podstawie decyzji administracyjnej dofinansowanie kształcenia do kwoty 75% opłaty z tytułu kształcenia należnej za okres posiadania statusu bezrobotnego, jednak nie więcej niż 300% przeciętnego wynagrodzenia i nie dłużej niż do planowanego terminu ukończenia kształcenia. Świadczenie to ma służyć zwiększeniu możliwości znalezienia zatrudnienia przez bezrobotnych, którzy podjęli wcześniej starania o podwyższenie swoich kwalifikacji formalnych przez stworzenie finansowej możliwości ich uzyskania.

Projektowana ustawa przewiduje dodatkowe instrumenty wsparcia dla osób, które znalazły się w trudnej sytuacji ekonomicznej w związku z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego lub stanu wojennego oraz klęską żywiołową lub ekologiczną, epidemią,

izolacją i kwarantanną. Temu służy rozszerzenie przesłanek uzasadniających przyznanie zasiłku celowego oraz specjalnego zasiłku celowego. Ten stan rzeczy może powodować znaczący wzrost wydatków jednostek samorządu terytorialnego na zadania własne z zakresu pomocy społecznej. Z tego powodu projektowana ustawa przewiduje, że w przypadku, gdy wzrosną one w sposób istotny, jednostka samorządu terytorialnego otrzymuje dotację celową z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych z zakresu pomocy społecznej.

3. Źródła finansowania

Projektowane rozwiązania finansowane będą z Funduszu Pracy po otrzymaniu odpowiedniej dotacji z budżetu państwa. Dodatkowo, przewidziane w projektowanej ustawie świadczenia z pomocy społecznej będą finansowane z budżetów jednostek samorządu terytorialnego, w niektórych przypadkach po otrzymaniu odpowiedniej dotacji celowej z budżetu państwa. Koszt proponowanych zmian jest uzależniony od rozmiarów kryzysu gospodarczego wywołanego przez COVID-19. Tak jak w przypadku rozwiązań obecnie obowiązujących i propozycji rządowych zawartych w tzw. Tarczy Antykryzysowej, trudno wskazać maksymalną kwotę wydatków budżetowych w tym zakresie.

4. Oświadczenie o zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej i braku obowiązku przedstawienia projektu instytucjom Unii Europejskiej

W ocenie projektodawców przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej i nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów dotyczących notyfikacji norm i aktów prawnych.

5. Brak obowiązku notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

6. Wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorstw

Zmiany proponowane w projekcie dotyczą wszystkich ubezpieczonych. W związku z tym nie zachodzi zjawisko dyskryminacji określonej grupy przedsiębiorców.

7. Konsultacje społeczne

Proponowany projekt nie był poddany formalnym konsultacjom społecznym.

8. Zgodność z Konstytucją RP.

W ocenie projektodawcy przedstawiony projekt ustawy jest zgodny z Konstytucją RP.

9. Założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych

Rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wzoru wniosku o świadczenie kryzysowe

Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o świadczenie kryzysowe oraz dokumenty niezbędne do ustalenia prawa do świadczenia kryzysowego.

Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie szczegółowych warunków przyznania dotacji dla Funduszu Pracy na finansowanie zadań wynikających z ustawy o świadczeniu kryzysowym

Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przyznania dotacji do Funduszu Pracy na

finansowanie zadań wynikających z przepisów tej ustawy, mając na względzie pełne pokrycie kosztów związanych z wykonaniem niniejszej ustawy.

Rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie zasad i trybu postępowania w sprawie ustalenia prawa do świadczenia kryzysowego

Minister właściwy do spraw pracy określi szczegóły trybu postępowania w sprawie ustalenia prawa do świadczenia kryzysowego, w którym organem właściwym będzie starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania wnioskodawcy. W rozporządzeniu minister będzie miał na względzie zasadę wnikliwości, szybkości i prostoty postępowania

Warszawa, 24 kwietnia 2020 r.

BAS-WAPM-786/20

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o świadczeniu kryzysowym (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Adrian Zandberg)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2019 r. poz. 1028, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Poselski projekt ustawy o świadczeniu kryzysowym reguluje formy wsparcia osób ponoszących negatywne konsekwencje ekonomiczne wynikające z rozprzestrzeniania się choroby COVID-19. Projekt przewiduje stworzenie nowego świadczenia – świadczenia kryzysowego, którego celem ma być przeciwdziałanie negatywnym konsekwencjom ekonomicznym z powodu COVID-19. Świadczenie kryzysowe miałyby przysługiwać osobie: 1) bezrobotnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy¹ lub 2) która po 1 marca 2020 r. złożyła wniosek o zawieszenie lub wykreślenie działalności gospodarczej z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub 3) której przychód uzyskany: a) w marcu 2020 r. lub b) w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o ustalenie prawa do świadczenia kryzysowego lub c) w dowolnym miesiącu przypadającym między miesiącami, o których mowa w lit. a i b, – był o co najmniej 20% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc i nie był wyższy od minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r.

¹ Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, ze zm.

o minimalnym wynagrodzeniu za pracę².

Świadczenie kryzysowe miałyby przysługiwać osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są: 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub 3) obywatelami innych państw posiadającymi prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Świadczeniobiorca uzyskiwałby prawo do świadczenia kryzysowego w chwili złożenia wniosku. Świadczenie pobierałoby się przez okres 3 miesięcy. Rada Ministrów mogłaby jednak, w drodze rozporządzenia, określić dłuższy okres pobierania świadczenia kryzysowego, mając na względzie bieżącą sytuację na rynku pracy, jednak nie dłuższy niż 6 miesięcy. Miesięczna kwota świadczenia kryzysowego wynosiłaby 80% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

W przypadku zbiegu praw do świadczenia kryzysowego i: 1) świadczenia gwarantowanego³, o którym mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy⁴, 2) okresowego świadczenia gwarantowanego⁵ dla bezrobotnego bez prawa do świadczenia gwarantowanego, o którym mowa w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej⁶ lub 3) świadczenia postojowego, o którym mowa w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych⁷ – w danym miesiącu przysługiwałoby wyłącznie jedno ze wskazanych świadczeń. W przypadku zbiegu praw do świadczenia kryzysowego i świadczenia gwarantowanego w danym miesiącu wypłacane byłoby wyższe ze świadczeń.

Świadczenie kryzysowe byłoby wypłacane ze środków Funduszu Pracy. Natomiast Fundusz Pracy w 2020 roku miałby otrzymać dotację celową na finansowanie zadań wynikających z projektowanej ustawy.

Ponadto projekt przewiduje zmiany w ustawach: z dnia 26 lipca 1991 r.

² Dz. U. z 2018 r. poz. 2177, ze zm.

³ Pojęcie „świadczenia gwarantowanego” ma, zgodnie z projektem ustawy, zastąpić pojęcie „zasiłku dla bezrobotnych” (zob. dalej).

⁴ Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, ze zm.

⁵ Pojęcie „okresowego świadczenia gwarantowanego” ma, zgodnie z projektem ustawy, zastąpić pojęcie „zasiłku okresowego” (zob. dalej).

⁶ Dz. U. z 2019 r. poz. 1507, ze zm.

⁷ Dz. U. z 2020 r. poz. 374, ze zm.

o podatku dochodowym od osób fizycznych⁸, z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej⁹, z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy¹⁰ oraz z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych¹¹.

Zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych polegają na ustaleniu, że świadczenie kryzysowe byłoby wolne od podatku dochodowego.

Zmiany w ustawie o pomocy społecznej polegają m.in. na zastąpieniu pojęcia „zasiłku okresowego” pojęciem „okresowego świadczenia gwarantowanego”, rozszerzeniu kręgu podmiotów, którym świadczenie miałyby przysługiwać, rozszerzeniu katalogu sytuacji, w których można przyznać zasiłek celowy, doprecyzowaniu katalogu sytuacji, w których można przyznać specjalny zasiłek celowy, zasiłek okresowy lub pomoc rzeczową.

Zmiany w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy polegają m.in. na zastąpieniu pojęcia „zasiłek dla bezrobotnych” pojęciem „świadczenie gwarantowane”, zmianie przyczyn pozbawienia statusu bezrobotnego, wprowadzeniu możliwości finansowania bezrobotnym niektórych typów kształcenia w sytuacji wystąpienia jednego ze stanów nadzwyczajnych, zmianie wysokości stypendium przyznawanego bezrobotnemu w trakcie odbywania stażu.

Zmiany w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych polegają m.in. na objęciu ubezpieczeniem zdrowotnym osób pobierających świadczenie kryzysowe, niepodlegających obowiązkowi ubezpieczenia z innego tytułu.

Projekt zawiera przepis przejściowy.

Projektowana ustawa ma wejść w życie z dniem 1 maja 2020 r.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy uwzględnić art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) ustalające zasady przyznawania pomocy przedsiębiorstwom przez państwa członkowskie. Zgodnie z art. 107 ust. 1 TfUE, z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w TfUE, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych, w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji, poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową.

Zakaz udzielania pomocy państwa nie jest jednak bezwzględny. Zgodna z rynkiem wewnętrznym jest np. pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami

⁸ Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, ze zm.

⁹ Dz. U. z 2019 r. poz. 1507, ze zm.

¹⁰ Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, ze zm.

¹¹ Dz. U. z 2019 r. poz. 1373, ze zm.

nadzwyczajnymi (art. 107 ust. 2 lit. b TfUE). Ponadto za zgodną z rynkiem wewnętrznym może być uznana np. pomoc przeznaczona na zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego (art. 107 ust. 3 lit. b TfUE).

Należy także przywołać komunikat Komisji z dnia 19 marca 2020 r.: Tymczasowe ramy środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19¹². Komunikat został zmieniony komunikatem Komisji z 4 kwietnia 2020 r.: Zmiany w tymczasowych ramach środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19¹³. W obu komunikatach Komisja prezentuje swoje podejście do pomocy państwa udzielanej w okresie i w związku z epidemią COVID-19 oraz warunki, które taka pomoc musi spełniać, by zostać przez Komisję uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem.

Zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swoich uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Jeżeli uzna, że plan nie jest zgodny z rynkiem wewnętrznym, wszczyna niezwłocznie procedurę wyjaśniającą. Państwo członkowskie nie może wprowadzić w życie projektowanych środków, dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej w trybie rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej¹⁴.

Wykonaniu art. 108 ust. 3 TfUE służy, na gruncie polskiego prawa krajowego, ustawa z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej¹⁵. Stosownie do art. 12 ust. 1 tej ustawy projekty programów pomocowych (programem pomocowym jest np. projekt ustawy przewidujący udzielanie pomocy publicznej) wymagają uzyskania opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK). Opinie te zawierają m.in. stanowisko, czy projekt przewiduje udzielanie pomocy publicznej, stanowisko w sprawie zgodności pomocy publicznej ze rynkiem wewnętrznym, propozycje zmian przedstawione w celu zapewnienia zgodności postanowień projektu ze wspólnym rynkiem, stanowisko w sprawie obowiązku notyfikacji projektu. Podmioty właściwe do wystąpienia z wnioskiem o wydanie opinii określa art. 13 ustawy – z wnioskiem takim występuje organ administracji publicznej opracowujący projekt programu pomocowego. Natomiast w przypadku projektu ustawy będącej programem pomocowym opracowanym przez podmiot niebędący organem administracji publicznej (art. 16a ustawy), o opinię i przekazanie do Komisji projektu, w celu dokonania jego notyfikacji, występuje organ właściwy na podstawie Regulaminu Sejmu. Organem tym jest Marszałek Sejmu (art. 10 ust. 1 pkt 10a regulaminu Sejmu). Wniosek jest kierowany do Prezesa UOKiK.

¹² Dz. Urz. UE C 91I z 20.3.2020 r., s. 1.

¹³ Dz. Urz. UE C 112I z 4.4.2020 r., s.1.

¹⁴ Dz. Urz. UE L 248 z 24.9.2015, s. 9.

¹⁵ Dz. U. z 2018 r. poz. 362, ze zm.

Decyzję w sprawie dokonania notyfikacji podejmuje, po zapoznaniu się z opinią Prezesa UOKiK, Rada Ministrów (art. 16 ust. 2 ustawy). Prezes UOKiK, za pośrednictwem Stałego Przedstawicielstwa RP przy UE w Brukseli, dokonuje notyfikacji projektu programu pomocowego, czyli przekazuje Komisji projekt ustawy, by Komisja mogła dokonać oceny planowanej pomocy z rynkiem wewnętrznym.

Niektóre rodzaje pomocy są uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem i zwolnione z obowiązku notyfikacji, o którym mowa w art. 108 ust. 3 TfUE na mocy rozporządzeń Komisji. Należy do nich rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis¹⁶ (dalej: rozporządzenie 1407/2013). Zgodnie z rozporządzeniem 1407/2013 pomoc, która spełnia wszystkie warunki w nim określone, w szczególności dotyczące wielkości i okresu, w którym jest udzielana, jest uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem i zwolniona z obowiązku notyfikacyjnego.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Projektowana ustawa zmierza m.in. do ustanowienia zwolnionego z podatku dochodowego od osób fizycznych świadczenia kryzysowego dla osób bezrobotnych (art. 3 ust. 1 pkt 1 projektu). W tym zakresie projekt nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Świadczenie kryzysowe może przysługiwać także osobom, które są przedsiębiorcami (art. 3 ust. 1 pkt. 2 i 3 projektu). Proponowane regulacje dotyczące świadczenia kryzysowego należy zatem poddać analizie pod kątem zgodności z art. 107 ust. 1 TfUE ustalającym reguły przyznawania pomocy przedsiębiorcom przez państwa członkowskie. W myśl orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE) pomoc udzielona przez państwo członkowskie przedsiębiorcy jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, jeżeli spełnia cztery przesłanki: 1) pomoc została udzielona przez państwo członkowskie lub przy użyciu jego zasobów, 2) pomoc stanowi dla przedsiębiorstwa korzyść, 3) pomoc ma charakter selektywny, 4) pomoc grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Przesłanki te muszą być spełnione kumulatywnie¹⁷.

Projekt ustawy zmierza m.in. do ustanowienia prawa do zwolnionego z podatku dochodowego od osób fizycznych świadczenia kryzysowego przysługującego m.in. przedsiębiorcom. Świadczenie miałyby być wypłacane z Funduszu Pracy, który jest państwowym funduszem celowym (zob. art. 103 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy). Fundusz Pracy

¹⁶ Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013 r., s. 1, ze zm.

¹⁷ Wyrok TSUE z 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, *Altmark*, EU:C:2003:415; wyrok Sądu Pierwszej Instancji z 22 lutego 2006 r. w sprawie T-34/02, *EURL Le Levant 001 i in. przeciwko Komisji*, EU:T:2006:59.

otrzymałby środki na ich wypłatę z dotacji celowej. Pierwsza z przesłanek uznania pomocy za niezgodną z rynkiem wewnętrznym, w rozumieniu art. 107 TfUE, jest więc spełniona. Wsparcie, o którym mowa w projekcie, jest udzielane przez państwo członkowskie.

Zgodnie z orzecznictwem TSUE pojęcie przedsiębiorstwa jest w prawie UE rozumiane szeroko i obejmuje wszystkie podmioty uczestniczące w działalności gospodarczej (rozumianej jako oferowanie towarów lub usług na rynku wewnętrznym¹⁸), niezależnie od ich formy organizacyjnej i prawnej oraz źródeł finansowania¹⁹.

Projekt przewiduje świadczenia m.in. dla osób, które po 1 marca 2020 roku złożyły wniosek o zawieszenie lub wykreślenie działalności gospodarczej z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Zgodnie z art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców²⁰ w przypadku przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej rozpoczyna się od dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej i trwa do dnia wskazanego w tym wniosku albo we wniosku o wznowienie wykonywania działalności gospodarczej albo do dnia ustanowienia zarządu sukcesyjnego. Zatem, zgodnie z projektem, świadczenie kryzysowe przysługiwałoby przedsiębiorcy, który złożył wniosek o zawieszenie działalności gospodarczej, ale z datą przyszłą i obecnie jest czynnym przedsiębiorcą. Projekt nie uzależnia prawa do świadczenia kryzysowego od zawieszenia działalności gospodarczej, lecz od złożenia wniosku o jej zawieszenie. (art. 3 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 5 ust. 1 projektu ustawy i w związku z art. 24 ustawy – Prawo przedsiębiorców).

Status przedsiębiorcy w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej określa art. 25 ustawy – Prawo przedsiębiorców. Może on w szczególności osiągać przychody finansowe, także z działalności prowadzonej przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. Ustawowa regulacja przedsiębiorcy w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie pozwala wykluczyć, że będzie on uznany za przedsiębiorstwo w rozumieniu prawa UE.

Projekt przewiduje także świadczenie kryzysowe dla osób, którym zmalały przychody (art. 3 ust. 1 pkt 3 projektu). Projekt nie różnicuje w tym zakresie źródła przychodu. Dotyczy więc w szczególności osób pozostających w stosunku pracy, osób uzyskujących przychód ze źródeł majątkowych oraz przedsiębiorców.

Bez wątplenia ustanawiane mocą projektowanej ustawy świadczenia kryzysowe będą przysługiwały przedsiębiorcom i będą dla nich korzystne.

¹⁸ Wyrok TSUE z 18 czerwca 1998 r. w sprawie C-35/96, *Komisja p. Republice Włoskiej*, EU:C:1998:303, pkt 36.

¹⁹ Wyrok TSUE z 23 kwietnia 1991 r. w sprawie C-41/90, *Höfner i Elser*, EU:C:1991:161, pkt 21.

²⁰ Dz. U. z 2019 r. poz. 1292, ze zm.

Otrzymają dodatkowe, nieopodatkowane, świadczenie pieniężne. Druga z przesłanek uznania pomocy za niezgodną z rynkiem wewnętrznym, w rozumieniu art. 107 TfUE, jest więc również spełniona.

W myśl orzecznictwa TSUE pomoc udzielana przedsiębiorstwom przez państwa ma charakter selektywny, jeżeli sprzyja „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów” w porównaniu z innymi, które znajdują się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej. Nie stanowią natomiast pomocy korzyści stosowane bez rozróżnienia do wszystkich podmiotów²¹. Okoliczność, że liczba przedsiębiorstw, które mogą domagać się przyznania pomocy, jest bardzo znacząca, czy też, że przedsiębiorstwa te należą do różnych sektorów, nie wystarcza by wykluczyć selektywny charakter pomocy.

Z przepisów projektowanej ustawy wynika, że ustanawiane świadczenie kryzysowe będzie przysługiwało przedsiębiorcom, którzy spełnią ustalone w projekcie ustawy wymogi dotyczące: wpisu do CEIDG i zmniejszonego przychodu lub wniosku o zawieszenie działalności albo o jej wykreślenie.

Oznacza to, że pomoc – w postaci takiego samego świadczenia kryzysowego – będzie udzielana różnym grupom przedsiębiorców spełniającym projektowane wymogi. W myśl projektu prawo do świadczenia kryzysowego ma przysługiwać zarówno przedsiębiorcom, którzy rezygnują z prowadzenia działalności gospodarczej (niezależnie od powodu rezygnacji), jak i przedsiębiorcom, którzy nadal prowadzą działalność gospodarczą, ale osiągają mniejsze przychody.

Prawo do świadczeń nabędą zatem przedsiębiorcy, których miesięczne straty – liczone kategorią spadku przychodów – wynoszą od 20% do 99% i osiągną przychód nie przekracza minimalnego wynagrodzenia za pracę. Prawa do świadczeń nie nabędą natomiast przedsiębiorcy, których straty były niższe niż 20%, ale osiągną po stracie przychód również jest niższy od minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Ponadto z treści projektu wynika, że świadczenie będzie przysługiwać wyłącznie przedsiębiorcom – osobom fizycznym, a nie przedsiębiorcom – osobom prawnym. Dodatkowo, biorąc pod uwagę, że jedną z przesłanek przysługiwania prawa do świadczenia kryzysowego jest złożenie wniosku o zawieszenie działalności gospodarczej, należy wskazać, że nie każdy przedsiębiorca może zawiesić działalność gospodarczą (zob. art. 22 ustawy – Prawo przedsiębiorców).

Uznać zatem można, że z projektowanych świadczeń nie będą mogli korzystać wszyscy²², a wyłącznie niektórzy przedsiębiorcy. Projekt ustawy kieruje pomoc do wybranych kategorii przedsiębiorców. Ustanawiana pomoc ma

²¹ Wyrok TSUE z 15 listopada 2011 r. w sprawach połączonych C-106/09 P i C-107/09, *Komisja (C-106/09 P) i Królestwo Hiszpanii (C-107/09 P) p. Government of Gibraltar i Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej*, EU:C:2011:732, pkt 73-75.

²² Por. pkt 5 akapit drugi komunikatu Komisji: *Skoordynowana reakcja gospodarcza na epidemię COVID-19* (COM(2020) 112 final).

zatem charakter selektywny.

W odniesieniu do przesłanki groźby zakłócenia lub zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi przyjmuje się w orzecznictwie TSUE, że dla jej zaistnienia nie jest konieczne wykazanie faktycznego wpływu pomocy na wymianę handlową między państwami członkowskimi i rzeczywistego zakłócenia konkurencji. Wystarczające jest wykazanie jedynie potencjalnego wpływu pomocy na tę wymianę handlową i zakłócenie konkurencji²³. Nie jest również konieczne, by przedsiębiorstwa korzystające z udzielanej pomocy uczestniczyły w wewnątrzunijnej wymianie handlowej. Przyznane im korzyści mogą bowiem utrudniać wejście na rynek wewnętrzny danego państwa przedsiębiorcom z innych państw członkowskich lub też wejście na rynek innego państwa. Przyjmuje się, że nawet pomoc o stosunkowo niewielkim zakresie może zostać uznana za wpływającą na wymianę handlową między państwami członkowskimi, jeżeli w sektorze, w którym działają przedsiębiorstwa korzystające z niej, istnieje silna konkurencja.

W świetle przytoczonego orzecznictwa TSUE należy uznać, że istnieje prawdopodobieństwo spełnienia tej przesłanki, gdyż ustalane zwolnienia mogą hipotetycznie zakłócać lub grozić zakłóceniom konkurencji oraz wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

Równocześnie należy zauważyć, że projekt ustawy nie zawiera postanowień zapewniających spełnienie wszystkich warunków określonych w rozporządzeniu 1407/2013. Kwota przyznanych świadczeń kryzysowych nie będzie znaczna (art. 6 i art. 7 ust. 2 projektu ustawy), nie zapewnia to jednak gwarancji przestrzegania regulacji UE dotyczących pomocy publicznej, w szczególności pomocy *de minimis*.

W związku z możliwością uznania projektu za projekt programu pomocowego konieczne jest przeprowadzenie procedury notyfikacyjnej, której pierwszym krajowym elementem jest zaopiniowanie projektu przez Prezesa UOKiK w trybie art. 12 w zw. z art. 16a ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

4. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o świadczeniu kryzysowym jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Projekt może zostać uznany za plan pomocy państwa w rozumieniu art. 108 ust. 3 TfUE. W związku z tym istnieją podstawy do skierowania przez Marszałka Sejmu wniosku do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji

²³ Wyrok SPI z 4 września 2009 r. w sprawie T-211/05, *Republika Włoska p. Komisji*, EU:T:2009:304, pkt 152 potwierdzony wyrokiem TSUE z 24 listopada 2011 r. w sprawie C-458/09 P, *Republika Włoska p. Komisji*, EU:C:2011:769.

i Konsumentów o wydanie opinii na podstawie art. 12 w związku z art. 16a ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

Autor:

Bartosz Pawłowski

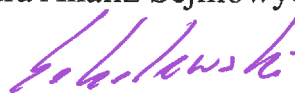
ekspert ds. legislacji

w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:

Wicedyrektor

Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

Warszawa, 24 kwietnia 2020 r.

BAS-WAPM-787/20

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o świadczeniu kryzysowym (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Adrian Zandberg) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Poselski projekt ustawy o świadczeniu kryzysowym reguluje formy wsparcia osób ponoszących negatywne konsekwencje ekonomiczne wynikające z rozprzestrzeniania się choroby COVID-19. Projekt przewiduje stworzenie nowego świadczenia – świadczenia kryzysowego, którego celem ma być przeciwdziałanie negatywnym konsekwencjom ekonomicznym z powodu COVID-19. Świadczenie kryzysowe miałyby przysługiwać osobie: 1) bezrobotnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy¹ lub 2) która po 1 marca 2020 r. złożyła wniosek o zawieszenie lub wykreślenie działalności gospodarczej z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub 3) której przychód uzyskany: a) w marcu 2020 r. lub b) w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o ustalenie prawa do świadczenia kryzysowego lub c) w dowolnym miesiącu przypadającym między miesiącami, o których mowa w lit. a i b, – był o co najmniej 20% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc i nie był wyższy od minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę².

Świadczenie kryzysowe miałyby przysługiwać osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są: 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego

¹ Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, ze zm.

² Dz. U. z 2018 r. poz. 2177, ze zm.

Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub 3) obywatelami innych państw posiadającymi prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Świadczeniobiorca uzyskiwałby prawo do świadczenia kryzysowego w chwili złożenia wniosku. Świadczenie pobierałoby się przez okres 3 miesiące. Rada Ministrów mogłaby jednak, w drodze rozporządzenia, określić dłuższy okres pobierania świadczenia kryzysowego, mając na względzie bieżącą sytuację na rynku pracy, jednak nie dłuższy niż 6 miesięcy. Miesięczna kwota świadczenia kryzysowego wynosiłaby 80% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

W przypadku zbiegu praw do świadczenia kryzysowego i: 1) świadczenia gwarantowanego³, o którym mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy⁴, 2) okresowego świadczenia gwarantowanego⁵ dla bezrobotnego bez prawa do świadczenia gwarantowanego, o którym mowa w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej⁶ lub 3) świadczenia postojowego, o którym mowa w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych⁷ – w danym miesiącu przysługiwałoby wyłącznie jedno ze wskazanych świadczeń. W przypadku zbiegu praw do świadczenia kryzysowego i świadczenia gwarantowanego w danym miesiącu wypłacane byłoby wyższe ze świadczeń.

Świadczenie kryzysowe byłoby wypłacane ze środków Funduszu Pracy. Natomiast Fundusz Pracy w 2020 roku miałby otrzymać dotację celową na finansowanie zadań wynikających z projektowanej ustawy.

Ponadto projekt przewiduje zmiany w ustawach: z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych⁸, z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej⁹, z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy¹⁰ oraz z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych¹¹.

Zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych polegają

³ Pojęcie „świadczenia gwarantowanego” ma, zgodnie z projektem ustawy, zastąpić pojęcie „zasiłku dla bezrobotnych” (zob. dalej).

⁴ Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, ze zm.

⁵ Pojęcie „okresowego świadczenia gwarantowanego” ma, zgodnie z projektem ustawy, zastąpić pojęcie „zasiłku okresowego” (zob. dalej).

⁶ Dz. U. z 2019 r. poz. 1507, ze zm.

⁷ Dz. U. z 2020 r. poz. 374, ze zm.

⁸ Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, ze zm.

⁹ Dz. U. z 2019 r. poz. 1507, ze zm.

¹⁰ Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, ze zm.

¹¹ Dz. U. z 2019 r. poz. 1373, ze zm.

na ustaleniu, że świadczenie kryzysowe byłoby wolne od podatku dochodowego.

Zmiany w ustawie o pomocy społecznej polegają m.in. na zastąpieniu pojęcia „zasiłku okresowego” pojęciem „okresowego świadczenia gwarantowanego”, rozszerzeniu kręgu podmiotów, którym świadczenie miałyby przysługiwać, rozszerzeniu katalogu sytuacji, w których można przyznać zasiłek celowy, doprecyzowaniu katalogu sytuacji, w których można przyznać specjalny zasiłek celowy, zasiłek okresowy lub pomoc rzeczową.

Zmiany w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy polegają m.in. na zastąpieniu pojęcia „zasiłek dla bezrobotnych” pojęciem „świadczenie gwarantowane”, zmianie przyczyn pozbawienia statusu bezrobotnego, wprowadzeniu możliwości finansowania bezrobotnym niektórych typów kształcenia w sytuacji wystąpienia jednego ze stanów nadzwyczajnych, zmianie wysokości stypendium przyznawanego bezrobotnemu w trakcie odbywania stażu.

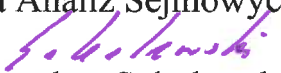
Zmiany w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych polegają m.in. na objęciu ubezpieczeniem zdrowotnym osób pobierających świadczenie kryzysowe, niepodlegających obowiązkowi ubezpieczenia z innego tytułu.

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Poselski projekt ustawy o świadczeniu kryzysowym **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej** w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Autor:

Bartosz Pawłowski
ekspert ds. legislacji
w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
DANYCH OSOBOWYCH**

Jan Nowak

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. *DS-173-280/20*

Data wpływu: *05.05.2020*

Warszawa,

DOL.401.194.2020.WL.EKR

Pan

Dariusz Salamończyk

Zastępca Szefa

Kancelarii Sejmu

ul. Wiejska 4/6/8

00-902 Warszawa

ePUAP /KSRP/skrytkaESP

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 kwietnia 2020 r. – znak: SPS-WP-173-79/20 – uprzejmie informuję, że do poselskiego projektu **ustawy o świadczeniu kryzysowym** – z punktu widzenia przepisów *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)* (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.¹⁾) – Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych nie zgłasza uwag.

Z wyrazami szacunku,

z up. Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych
Dyrektor Departamentu Orzecznictwa i Legislacji
Monika Krasieńska

/ - podpisano elektronicznie/

¹Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2.

OPZZ/SK/ 194 /2020

Warszawa, 11 maja 2020 r.

Pan
Dariusz Salamończyk
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Dot. pisma nr SPS-WP-173-79/20 z dnia 27 kwietnia 2020 r. w sprawie poselskiego projektu ustawy o świadczeniu kryzysowym.

Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych od wielu lat postuluje wprowadzenie rozwiązań poprawiających sytuację materialną osób bezrobotnych, domagając się zwiększenia zasiłku dla bezrobotnych do poziomu przewidzianego Konwencją nr 168 Międzynarodowej Organizacji Pracy, czyli do poziomu co najmniej 50 proc. ostatniego wynagrodzenia.

Przedłożony w ramach konsultacji społecznych poselski projekt ustawy o świadczeniu kryzysowym zakłada, że zasiłek dla bezrobotnych (w ustawie określany świadczeniem gwarantowanym) będzie wynosił 50 proc. ostatnio pobieranego wynagrodzenia, przy czym nie może być on niższy niż 70 proc. minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego na dzień wypłaty świadczenia gwarantowanego i wyższy, niż 50 proc. przeciętnego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym tę datę. Projektodawcy proponują ponadto wprowadzenie dodatkowego świadczenia pieniężnego na czas początkowej fazy kryzysu – świadczenia kryzysowego. Miesięczna kwota świadczenia kryzysowego ma wynosić 80 proc. minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Projekt stanowi, że świadczenie będzie przysługiwać przez okres 3 miesięcy.

OPZZ stoi na stanowisku, że w obliczu pandemii nie można dopuścić do radykalnego ubożenia polskich gospodarstw domowych, w związku z czym wyraża pozytywną opinię wobec propozycji wprowadzenia tak świadczenia gwarantowanego jak i świadczenia kryzysowego. Zaproponowane rozwiązania wychodzą naprzeciw naszym oczekiwaniom.

Konieczność zwiększenia zasiłku dla bezrobotnych jest uzasadniona tym, że obecnie obowiązująca wysokość świadczenia jest rażąco niska np. zasiłek dla osób ze stażem pracy do 5 lat wynosi jedynie 603,17 zł netto przez pierwsze trzy miesiące, a więc mniej niż oficjalna granica ubóstwa tj. 701 zł. **Zasiłek dla bezrobotnych stanowi 22,5 proc. przeciętnego wynagrodzenia przy stażu pracy powyżej 20 lat i zaledwie 13 proc. przeciętnego wynagrodzenia przy stażu pracy do 5 lat.**

Świadczenie dla bezrobotnych w Polsce należy do jednego z najniższych w Unii Europejskiej, w której regułą jest powiązanie zasiłku dla bezrobotnych z wynagrodzeniem otrzymywanym przed utratą zatrudnienia.

W większości państw członkowskich świadczenie to wynosi w pierwszych miesiącach pobierania świadczenia nie mniej niż 50 proc. wynagrodzenia z okresu poprzedzającego utratę pracy, np:

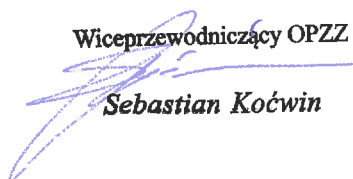
- we Francji zasiłek dla bezrobotnych nie może być niższy niż 57,4 proc. wynagrodzenia, a maksymalnie wynosi 75 proc. wynagrodzenia;
- w Czechach zasiłek dla bezrobotnych wynosi 65 proc. wynagrodzenia, ale nie więcej, niż 0,58 proc. płacy przeciętnej w kraju w poprzednim roku;
- w Belgii zasiłek dla bezrobotnych wynosi 60 proc. wynagrodzenia, ale nie więcej, niż 2 671,37 euro miesięcznie;
- w Niemczech zasiłek dla bezrobotnych stanowi 60 proc. bądź 67 proc. wynagrodzenia;
- w Hiszpanii zasiłek dla bezrobotnych wynosi 70 proc. wynagrodzenia;
- w Luksemburgu zasiłek dla bezrobotnych wynosi 80 proc. wynagrodzenia, ale nie więcej, niż 250% płacy minimalnej, czyli 5 177,75 euro miesięcznie;
- w Danii zasiłek dla bezrobotnych wynosi 90 proc. wynagrodzenia, ale nie więcej, niż 2 528,09 euro miesięcznie.

Należy podkreślić, że zasiłek dla bezrobotnych jest wypłacany z Funduszu Pracy, który osoby zatrudnione zasilają ze swoich wynagrodzeń. Fundusz ten to swoista forma ubezpieczenia na wypadek utraty pracy. W obliczu znaczącej redukcji dochodów i bezrobocia pracownicy powinni mieć prawo do otrzymywania z Funduszu godnych świadczeń.

OPZZ wyraża oczekiwanie szybkiego wdrożenia zaproponowanych rozwiązań.

Z poważaniem

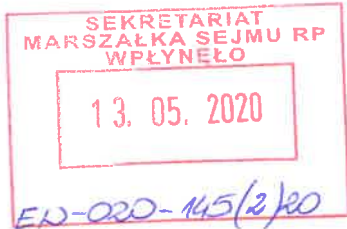
Wiceprzewodniczący OPZZ

Sebastian Koćwin

Warszawa, dnia 12 maja 2020 roku

**Szanowna Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do pisma z dnia 28 kwietnia 2020 roku (SPS-WP-03-91/20) w sprawie uzupełnienia poselskiego projektu ustawy o świadczeniu kryzysowym, złożonego w dniu 23 kwietnia 2020 roku, na podstawie art. 36 ust. 1a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32 j.t. z późn. zm.), w imieniu wnioskodawców zgłaszam **autopoprawkę** do projektu ustawy

- o świadczeniu kryzysowym

zawierającą nowe uzasadnienie tej ustawy.

Z wyrazami szacunku

Adrian Zandberg
Poseł na Sejm RP

AUTOPOPRAWKA

do poselskiego projektu ustawy o świadczeniu kryzysowym

W projekcie ustawy o świadczeniu kryzysowym wykreśla się poprzednie uzasadnienie oraz wprowadza się nowe uzasadnienie o treści:

1. Potrzeba i cel uchwalenia ustawy

Pandemia choroby COVID-19 wywołanej przez koronawirusa SARS-CoV-2 oraz podejmowane przez władze publiczne dotkniętych nią krajów działania prewencyjne, ograniczające rozprzestrzenianie się wirusa, niosą za sobą poważne skutki społeczno-gospodarcze. Jednym z nich jest wzrost stopy bezrobocia, która, według różnych szacunków, wzrośnie do końca 2020 roku o od kilku do kilkunastu punktów procentowych. Jednocześnie w obowiązującym stanie prawnym zasiłki dla bezrobotnych oraz zasiłki okresowe są bardzo niskie, dostęp do nich jest ograniczony (w końcu IV kwartału 2019 r. prawa do zasiłku dla bezrobotnych nie posiadało 83,6% zarejestrowanych bezrobotnych) i przysługują relatywnie krótko.

Projektodawcy stoją na stanowisku, że system świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych od wielu lat wymaga przebudowy – tak by świadczenia te zaczęły pełnić funkcję kompensacyjną i w bardziej zadowalającym stopniu realizowały funkcję alimentacyjną, a dostęp do nich był szerszy niż dotychczas. Pandemia COVID-19 uwidoczniła tę konieczność w sposób szczególny. W obliczu kryzysu epidemicznego i wywołanego nim kryzysu gospodarczego nie można dopuścić do radykalnego ubożenia polskich gospodarstw domowych.

2. Projektowane rozwiązania

Świadczenia pieniężne dla bezrobotnych mogą pełnić zróżnicowane funkcje: alimentacyjną, motywacyjną i kompensacyjną. W obowiązującym stanie prawnym

zasiłki dla bezrobotnych oraz zasiłki okresowe, o które mogą się oni ubiegać, realizują funkcję alimentacyjną oraz motywacyjną. W założeniu bowiem służą one dostarczeniu bezrobotnym środków utrzymania na minimalnym poziomie oraz zachęcają bezrobotnego do aktywnego poszukiwania pracy. Zasiłek dla bezrobotnych i zasiłek okresowy są bardzo niskie, ich wysokości nie powiązано z uprzednio otrzymywanym wynagrodzeniem, a czas, przez który przysługuje zasiłek dla bezrobotnych, jest relatywnie krótki. Taka konstrukcja świadczeń pieniężnych nie wywoływała poważnych problemów społecznych w okresach koniunktury, w których wskaźnik bezrobocia zbliża się do tzw. bezrobocia naturalnego. W takiej sytuacji ekonomicznej można bowiem przyjmować, że bezrobocie jest stanem krótkotrwałym (choć, według danych GUS, w IV kwartale 2019 r. 14,7% zarejestrowanych bezrobotnych pozostawało bez pracy przez od 12 do 24 miesięcy, a aż 23,2% – powyżej 24 miesięcy), a przeciętny bezrobotny ma możliwości szybkiej poprawy swojej sytuacji ekonomicznej przez podjęcie zatrudnienia.

Założeń tych z pewnością nie da się utrzymać w warunkach kryzysu ekonomicznego, wywołanego przez czynnik zewnętrzny, niezależny od aktorów rynku pracy, o trudnej do przewidzenia długości i skali, którego charakter eliminuje możliwość rzeczywistego poszukiwania zatrudnienia na otwartym rynku pracy. Z taką sytuacją mamy do czynienia w wyniku wprowadzenia stanów nadzwyczajnych oraz zbliżonych do nich stanów prawnych: zagrożenia epidemicznego i epidemii. Z tych powodów niezbędna jest zmiana konstrukcji świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych. W warunkach, w których poszukiwanie i znalezienie zatrudnienia jest z przyczyn prawnych, zdrowotnych i ekonomicznych daleko utrudnione lub niemożliwe, świadczenia te nie mogą pełnić funkcji motywacyjnej, a powinny być skoncentrowane na funkcji kompensacyjnej, czyli prowadzić do zastąpienia utraconego przez bezrobotnego dochodu przez cały okres, w którym poszukiwanie pracy nie jest możliwe lub jest bardzo utrudnione. Projektowane rozwiązania podporządkowane są tak sformułowanej koncepcji regulacyjnej. Jednocześnie, z uwagi na potrzebę objęcia wsparciem możliwie szerokiej grupy osób pozbawionych pracy, proponuje się wprowadzić dodatkowe świadczenie pieniężne na czas początkowej fazy kryzysu – świadczenie kryzysowe.

Proponuje się, aby konstrukcja świadczenia kryzysowego była maksymalnie uproszczona: osoba spełniająca jeden z warunków, o których mowa w art. 3 ust. 1

projekt ustawy nabywa prawo do świadczenia kryzysowego w wysokości 80% minimalnego wynagrodzenia za pracę. Organ administracji publicznej – w tym przypadku starosta – nie przeprowadza według przedstawionej konstrukcji postępowania w celu wydawania decyzji, lecz postępowanie sprawdzające, które może skutkować odebraniem prawa do świadczenia. Szczególne rozwiązania są konieczne ze względu na niespotykaną wcześniej sytuację społeczno-gospodarczą.

Projekt przewiduje, że dotychczasowe świadczenia pieniężne dla bezrobotnych: zasiłek dla bezrobotnych oraz zasiłek okresowy będą nosić odpowiednio nazwy „świadczenie gwarantowane” oraz „okresowe świadczenie gwarantowane”. Słowo „zasiłek” ma bowiem negatywne, stygmatyzujące zabarwienie znaczeniowe i jego używanie może powodować po stronie osób uprawnionych do tych świadczeń niechęć do korzystania z nich i poczucie wstydu. Tymczasem nazwy „świadczenie gwarantowane” i „okresowe świadczenie gwarantowane” mają neutralny kontekst znaczeniowy, a jednocześnie bardziej odpowiadają przyjętej w projektowanej ustawie funkcji kompensacyjnej świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych.

Projekt zakłada istotne podwyższenie wysokości świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych i rozluźnienie uprawniających do nich kryteriów. Umożliwi to realizację ich funkcji kompensacyjnej, tj. zastąpienia utraconego przez bezrobotnego dochodu z pracy. W świetle projektu wysokość świadczenia gwarantowanego wynosi 50% ostatnio pobieranego wynagrodzenia, przy czym nie może być ona niższa niż 70% minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego na dzień wypłaty świadczenia gwarantowanego i wyższa niż 50% przeciętnego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym tę datę. Powiązanie wysokości świadczenia pieniężnego dla bezrobotnych z wysokością ostatniego wynagrodzenia jest rozwiązaniem występującym w wielu krajach. Może ono być więc traktowane jako modelowe. Wprowadzenie maksymalnej i minimalnej wysokości świadczenia gwarantowanego zabezpiecza jego funkcję alimentacyjną i racjonalizuje wydatki ze środków publicznych przeznaczone na finansowanie tego świadczenia. Dodatkowo, projekt przewiduje szczególne rozwiązania dotyczące wysokości okresowego świadczenia gwarantowanego w stanie zagrożenia epidemicznego, stanie epidemii, stanie klęski żywiołowej, stanie wyjątkowym i stanie wojennym. W obowiązującym stanie prawnym zasiłek okresowy jest bardzo niski (od 20 do kilkuset złotych). Projekt zakłada, że bezrobotni, którzy są uprawnieni do okresowego świadczenia gwarantowanego,

otrzymają je w wysokości 75% świadczenia gwarantowanego, ustalonego na właściwych dla niego zasadach. Taka, niższa w stosunku do świadczenia gwarantowanego, wysokość okresowego świadczenia gwarantowanego wynika z faktu, że przysługuje ono bezrobotnym długotrwale lub takim, których uprzednie zatrudnienie nie wiązało się z obowiązkiem odprowadzania składek na Fundusz Pracy, czyli brał udziału w gromadzeniu środków na świadczenia dla bezrobotnych.

Projekt zakłada ponadto rozszerzenie w stanie zagrożenia epidemicznego, stanie epidemii, stanie klęski żywiołowej, stanie wyjątkowym i stanie wojennym kręgu osób uprawnionych do świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych. W świetle projektu okresowe świadczenie gwarantowane przysługuje także bezrobotnemu bez prawa do świadczenia gwarantowanego, który albo utracił je w jednym z wymienionych stanów z powodu upływu terminu, w którym ono przysługiwało, albo nie nabył do niego prawa z powodu charakteru działalności zarobkowej, którą wykonywał przed zarejestrowaniem się.

Projektowana ustawa przewiduje wzrost stypendium przysługującemu bezrobotnym w okresie odbywania stażu. W założeniu projektodawcy stypendium będzie przysługiwało w wysokości 75% minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dniu wypłaty stypendium. Obecnie stypendium to wynosi 120% zasiłku dla bezrobotnych i jest to kwota, która nie pozwala na samodzielne utrzymanie się, a w konsekwencji – nie odpowiada charakterowi stypendium jako świadczenia zastępującego wynagrodzenie za wykonywaną pracę o wartości ekonomicznej.

Projekt przewiduje szczególny, ograniczony do stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego i stanu wojennego instrument umożliwiający bezrobotnym kontynuowanie płatnego kształcenia, które – z powodu pogorszenia sytuacji ekonomicznej – mogłoby przerwać. Zgodnie z projektowaną ustawą w tych okresach bezrobotni mogą otrzymać na podstawie decyzji administracyjnej dofinansowanie kształcenia do kwoty 75% opłaty z tytułu kształcenia należnej za okres posiadania statusu bezrobotnego, jednak nie więcej niż 300% przeciętnego wynagrodzenia i nie dłużej niż do planowanego terminu ukończenia kształcenia. Świadczenie to ma służyć zwiększeniu możliwości znalezienia zatrudnienia przez bezrobotnych, którzy podjęli wcześniej starania o podwyższenie swoich kwalifikacji formalnych przez stworzenie finansowej możliwości ich uzyskania.

Projektowana ustawa przewiduje dodatkowe instrumenty wsparcia dla osób, które znalazły się w trudnej sytuacji ekonomicznej w związku z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego lub stanu wojennego oraz klęską żywiołową lub ekologiczną, epidemią, izolacją i kwarantanną. Temu służy rozszerzenie przesłanek uzasadniających przyznanie zasiłku celowego oraz specjalnego zasiłku celowego. Ten stan rzeczy może powodować znaczący wzrost wydatków jednostek samorządu terytorialnego na zadania własne z zakresu pomocy społecznej. Z tego powodu projektowana ustawa przewiduje, że w przypadku, gdy wzrosną one w sposób istotny, jednostka samorządu terytorialnego otrzymuje dotację celową z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych z zakresu pomocy społecznej.

3. Źródła finansowania

Projektowane rozwiązania finansowane będą głównie z Funduszu Pracy po otrzymaniu odpowiedniej dotacji z budżetu państwa. Dodatkowo, przewidziane w projektowanej ustawie świadczenia z pomocy społecznej, a także składki na ubezpieczenie zdrowotne osób korzystających z świadczenia kryzysowego, będą finansowane z budżetów jednostek samorządu terytorialnego, w niektórych przypadkach po otrzymaniu odpowiedniej dotacji celowej z budżetu państwa.

Koszt proponowanych zmian jest uzależniony od rozmiarów kryzysu gospodarczego wywołanego przez COVID-19. Tak jak w przypadku rozwiązań obecnie obowiązujących i propozycji rządowych zawartych w tzw. Tarczy Antykryzysowej, trudno wskazać maksymalną kwotę wydatków budżetowych w tym zakresie.

W marcu 2020 r. (stan na koniec miesiąca) w Polsce było 909,4 tys. bezrobotnych. Przyjmując, że łączna liczba osób spełniających wskazane w projekcie ustawy warunki wyniosłaby 2 000 tys., z czego 85% złożyłoby wniosek, o którym mowa w art. 4, i w przypadku żadnego z wniosków nie podjęto by decyzji o odebraniu prawa do świadczenia kryzysowego, a koszt obsługi wypłaty świadczenia wyniosłby 2%, miesięczne wydatki z Funduszu Pracy na wypłatę świadczeń wniosłyby ok. 3,6 mld złotych. Koszt trzymiesięcznego świadczenia wyniosłby wtedy dla Funduszu Pracy ok. 10,8 mld złotych. Należy jednak raz jeszcze podkreślić, że łączny koszt świadczenia

może być zarówno dużo niższy jak i wyższy, ponieważ nie sposób dziś jednoznacznie określić, jak w najbliższych miesiącach będzie się kształtowała sytuacja na rynku pracy – zależy to będzie w dużej mierze od sytuacji epidemicznej w Polsce i na świecie.

4. Oświadczenie o zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej i braku obowiązku przedstawienia projektu instytucjom Unii Europejskiej

W ocenie projektodawców przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej i nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów dotyczących notyfikacji norm i aktów prawnych.

5. Brak obowiązku notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

6. Wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorstw

Zmiany proponowane w projekcie dotyczą wszystkich ubezpieczonych. W związku z tym nie zachodzi zjawisko dyskryminacji określonej grupy przedsiębiorców.

7. Konsultacje społeczne

Proponowany projekt nie był poddany formalnym konsultacjom społecznym.

8. Zgodność z Konstytucją RP.

W ocenie projektodawcy przedstawiony projekt ustawy jest zgodny z Konstytucją RP.

9. Założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych

Rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wzoru wniosku o świadczenie kryzysowe

Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o świadczenie kryzysowe oraz dokumenty niezbędne do ustalenia prawa do świadczenia kryzysowego, mając na względzie maksymalne uproszczenie formularza. Wzór wniosku powinien zawierać w szczególności:

- 1) imię i nazwisko, numer PESEL oraz datę urodzenia wnioskodawcy;
- 2) adres zamieszkania (jeśli dotyczy);
- 3) adres poczty elektronicznej (jeśli dotyczy);
- 4) numer rachunku bankowego wnioskodawcy;
- 5) oświadczenie potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w art. 3 projektu ustawy; oświadczenie zawierać musi klauzulę, o której mowa w art. 4 ust. 5, o treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”.

Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie szczegółowych warunków przyznania dotacji dla Funduszu Pracy na finansowanie zadań wynikających z ustawy o świadczeniu kryzysowym

Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przyznania dotacji do Funduszu Pracy na finansowanie zadań wynikających z przepisów tej ustawy, mając na względzie pełne pokrycie kosztów związanych z wykonaniem niniejszej ustawy. Rozporządzenie

powinno określać w szczególności tryb ustalenia wysokości dotacji w oparciu o przekazane przez starostów informacje dot. łącznych kosztów wypłaty świadczenia kryzysowego w danym powiecie.

Rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie zasad i trybu postępowania w sprawie ustalenia prawa do świadczenia kryzysowego

Minister właściwy do spraw pracy określi szczegóły trybu postępowania w sprawie ustalenia prawa do świadczenia kryzysowego, w którym organem właściwym będzie starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania wnioskodawcy. W rozporządzeniu minister będzie miał na względzie zasadę wnikliwości, szybkości i prostoty postępowania. Rozporządzenie powinno określać w szczególności:

- 1) zasady wymiany informacji między starostą a podmiotami odpowiedzialnymi za wypłatę świadczeń, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1-3;
- 2) tryb postępowania w sprawie o przyznanie świadczenia kryzysowego na wnioski osoby, która nie ma miejsca zamieszkania – należy wskazać, że prowadzi je starosta właściwy ze względu na miejsce czasowego pobytu wnioskodawcy;
- 3) tryb powiadomienia wnioskodawcy o powzięciu wątpliwości co do spełnienia warunków, o których mowa w art. 3 – należy wskazać, że starosta powiadamia wnioskodawcę przy pomocy poczty elektronicznej o konieczności przedstawienia dodatkowych dokumentów.

UZASADNIENIE

Niniejsza autopoprawka wprowadza zmiany w poselskim projekcie ustawy o świadczeniu kryzysowym, w związku z wezwaniem do uzupełnienia go o wymogi określone w art. 34 ust. 2 pkt 4 i 6 regulaminu Sejmu, art. 118 ust. 3 Konstytucji oraz o założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych, których obowiązek wydania przewidziano w art. 4 ust. 3, art. 5 ust. 4 i art. 13 ust. 2 projektowanej regulacji.